

Culemborg, 29 oktober 2017 - Gezamenlijke jeugddienst

Tekst: Hebrëën 11: 1-12

Thema: 'Onderweg naar morgen'

Voorganger: ds. Henri Veldhuis

Gemeente van jong en oud, gemeente van Jezus,

We vonden het moeilijk om een goede titel te vinden voor deze jeugddienst. Maar op het laatste moment werd het 'Onderweg naar morgen'. Die titel komt van zo'n foute soapserie, net zoals Goede Tijden Slechte Tijden.

Waarom is de titel van zo'n soapserie eigenlijk wel goed voor deze jeugddienst? Omdat we bij zo'n serie lekker dromen en griezelen over onze eigen toekomst, over onze eigen weg naar morgen, daarvan genieten op je bed in je slaapkamer of op de bank van de woonkamer.

Zo'n soapserie gaat relaties, werk, ziekte, mislukking, conflicten, succes, welvaart en nog veel meer. We dromen erover: wat we hopen voor ons zelf, bijvoorbeeld een mooie lieve vriend, een knappe slimme vriendin met wie je een prachtige toekomst op kunt bouwen. In de soap zie je hoe dat mis kan gaan, - bij jou hopelijk niet.

'Onderweg naar morgen' - we hebben allemaal onze dromen en verlangens, zeker als je jong bent. Of ben je al veel van die dromen kwijt, omdat ze stuk zijn gelopen op de harde werkelijkheid? Heb je al zoveel tegenslag gehad, dat je niet meer durft te dromen? Of droom je nog wel, maar met stille tranen, omdat je toch nooit meer gelukkig wordt?

Aanleiding voor het thema van deze dienst is het Kerkinactie project over straatjongeren in Oeganda. Ze zijn opgegroeid op het platteland, maar vinden daar weinig voedsel, opleiding en werk. Zij hebben dezelfde dromen als wij in Nederland. Via TV en reclame zien ze soapseries, en dezelfde beelden over welvaart en succes in Kampala, de grote stad.

Daarom gaan ze op reis naar die grote stad, duizenden, jongeren en ouderen, om er werk en welvaart te vinden. De grote stad als ideaal, zoals het leven zou kunnen zijn in je dromen, zoals je ernaar verlangt.

En dan kom je in die stad . . . en je bent er stik alleen, zonder - of bijna zonder - familie en vrienden. De stad blijkt een jungle van harde strijd om te overleven. Je vindt geen werk, je slaapt op straat. Hoe haal je de volgende dag?

Wat er gebeurt in zo'n stad als Kampala, kan - met alle verschillen die er zijn - ook gebeuren in rijke landen als Nederland. Je gaat studeren in Amsterdam of een andere stad, maar je raakt vereenzaamd; je vindt geen echte vrienden. Je krijgt wel of geen werk, maar je hebt alleen gezelschap van je smartphone.

Op Facebook zie je hoe goed anderen het doen, hoeveel vrienden ze hebben, hun mooie kleren, hun ideale relaties. Die anderen zijn op weg naar een stralende morgen, die wel maar jij niet. 's Avonds lig je alleen in bed, misschien met tranen.

Oeganda en Kampala, Nederland en Amsterdam, overal zijn jongeren op weg naar morgen, hier en daar. En ook als je zoveel kansen hebt als in Nederland, is het lang niet zeker dat die mooie dag van morgen zo stralend zal zijn.

En dan het bijbelverhaal, Hebrëen 11, waaruit we een stukje gelezen hebben. Dat gaat over mannen en vrouwen die ook onderweg zijn gegaan naar morgen, - onderweg ook naar een grote stad, de stad van God. Ook zij droomden over een toekomst van liefde, vrede en welvaart, zoals God die hen beloofd heeft. Maar zijn ze ooit aangekomen in die mooie ideale stad? Nee, geen van hen.

Abraham en Sara gingen op weg naar het beloofde land. Maar altijd bleven ze op reis, altijd onderweg. En aan het eind van zijn leven was het enige stukje land dat van Abraham zelf was een graf, waar Sara en hij begraven zouden worden.

En toch worden Abraham, Sara en zoveel anderen die de weg van God zijn gegaan, met zijn Woord als navigatie, - toch worden zij ons voorgehouden als grote voorbeelden, ook al zijn hun idealen geen werkelijkheid geworden, - nog niet, want de ideale stad van God is nog niet op aarde.

Wat kunnen wij leren van die mensen uit Hebrëen 11, van die voorbeelden die onderweg waren naar de stad van God? Ten eerste: om op weg te gaan naar de stad van God, moet je soms loslaten wat je lief is, het oude en vertrouwde achter je laten, de warmte van je bed, de veiligheid en gezelligheid van thuis. Als je mensen in Oeganda wilt helpen, vertrek je uit Nederland. Abraham en Sara verlieten hun land en familie op weg naar het land van God. Loslaten wat je lief is, misschien ook wel veel geld.

Maar ook al laat je veel achter je, probeer niet alleen te gaan, of als je alleen gaat: probeer echte vrienden te vinden die jou begrijpen, die jij begrijpt, vrienden op de weg van God. Op de weg naar morgen ga je met anderen, als vriendengroep van God, als volk van God, als gemeente. Je hebt elkaar nodig, in lief en leed. Gelukkig hebben de drie meisjes van de video elkaar.

En dan die dromen. Ook de mensen van Hebrëen 11 hadden dromen en verlangens. Maar wat deden ze ermee? Ze probeerden die een plaats te geven in de droom van God, over wat Hij graag wil met ons en deze wereld. "Passen mijn plannen en dromen in de droom van God? Passen die bij wat Jezus ons leert? Passen die op de weg die Hij ons wijst? Passen die bij zijn navigatie?"

Abraham en al die anderen die een voorbeeld voor ons zijn, moesten hun eigen dromen ook wel *loslaten*. Wij hebben vaak vaste beelden van onze toekomst, hoe die zou moeten zijn. Nu leren we van de Tien Geboden, dat we geen vaste beelden mogen hebben van God. We mogen God niet opsluiten en vastleggen in onze beelden. Andere *mensen* mogen we trouwens ook niet vastleggen in onze beelden, beelden van anderen die vaak niet kloppen.

Op dezelfde manier is het nodig dat wij de beelden van onze toekomst soms weer loslaten. Anders is de teleurstelling te groot, wanneer die beelden stuk breken. Anders sluiten wij onszelf daarin op en zijn we niet meer bereikbaar voor God.

Ik zei het al: al die voorbeelden van Hebrëen 11 zijn nooit aangekomen in de ideale stad van God. Zo is het nog steeds: het ideale leven bestaat niet, nog niet, nog lange niet. Nog lang niet in Oeganda en Kampala, en ook niet in Nederland waar we het zo goed hebben. Ook in Nederland is er nog zoveel zorg, verdriet en eenzaamheid. Het ideale leven bestaat niet.

Dus, of we nu jong of ouder zijn: we blijven altijd onderweg als de volgeling van Jezus, - altijd onderweg naar morgen. Vaak denken we: als ik dat bereikt heb, die relatie, die baan, dat huis, dat pensioen, ja dán ga ik genieten, dan is de stralende morgen bereikt.

Maar dat is net waar, altijd blijven we onderweg. De wereld, ons leven en ons geloof zijn nooit volmaakt, en altijd zijn er andere mensen die een beroep op ons doen, hier of in Kampala.

Waar vinden we dan toch geluk, toch geloof, hoop en liefde, ook al is het leven nooit volmaakt is en blijven we altijd onderweg? Dat geluk vinden we, - niet altijd maar wel telkens weer, soms even -, als we onze dromen toevertrouwen aan God. God zèlf zorgt voor die stad en voor dag van morgen. Hij wijst ons de weg waarop wij verder kunnen.

Als je in dat vertrouwen leeft, kun je genieten van het 'hier en nu', en droom je niet alleen over morgen. Dat vinden wij vaak zo inspirerend in bijvoorbeeld Afrika: dat ze daar beter en vrolijker kunnen leven in 'het hier en nu'; we zagen het ook in de video. Zeker, veel mensen lijden daar onder de armoede en die meisjes dragen veel pijn en verdriet bij zich. Maar ze leven ook vaak beter uit de rijkdom van wat er nú is, en wat je nú beleeft aan elkaar.

Wij westerlingen dromen vaak weg achter onze TV en smartphone, achter soapseries en Facebook, en dan gaan we eenzaam weer naar bed.

Geloven in de stad van God betekent ook genieten van wat Hij ons nu al geeft, onderweg, in het leven met elkaar. Dat leven met elkaar *delen en vieren*, in Culemborg, in Kampala, en ook delen tussen Culemborg en Kampala, delen door een video, een kunstwerk, of door een collecte. Samen op die pelgrimsweg naar de stad van God zing je ook steeds weer, zoals Needed nu zal doen: 'All to Jesus I surrender!'

Amen